

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom....	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins Espanña....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè....	3 mesos....	1'50
	1 any.....	5'00

ELS FRUYTS DE LA CREU.

Deixant avuy per un moment à un reconet tots els *chistes* y totes ses demás eynes de fé riure, em permetreu qu' à n' aquests dies tant sants vos fassa unes quantes reflexions sobre lo molt que deü s' humanitat à la Passió de Jesucrist, y quant profitosos son estats p' el mon, los fruyts adorables de la Creu.

Però, còm per aprecià lo que val sa llum, es necessari coneixe primé sa fosca, necessari també se fá que per coneixe en veritat els fruyts de la Redenció y de la santa Creu, vejèm primé s' estat en que s' encontrava s' humanitat abans de sa venguda de Cristo; y mirà després s' estat que té l' hora-d' ara; y havent féta aqueixa comparació, de segú que sa rècta rahó tota sola, marcarà precisament es grans é inestimables valors d' els fruyts de la Creu.

Gran, sublim, rich y agradable era s' estat de s' humanitat després d' havé sortida de ses mans del séu Creadó; y abans d' havé cayguda de s' estat de gracia. Gosá de ses belleses d' un hermos jardí; comandá à tots els demás sérs de la Terra; no tení que sofrí ningun mal; respirá sempre es perfúm de l' inocència; y essé sempre amiga íntima de Deu, val' aquí es punts principals ahont estribava s' edifici de sa séua felicitad suprema.

Però.... ¡¡Oh, desgracia terrible!! Totd' una qu' aquesta humanitat (representada llavónses p' els nòstros primers pa-

res Adan y Eva) hagué romput es precepte de son Creador, menjant des fruyt vedat, se trobá de seguida despullada de tota gracia; inimiga de Deu; rompudes ses més cordials relacions amb Ell; trèta del Paradís; obligada à arrossegá una existencia miserable y penosa, tenguent per derré resultat, la mòrt temporal y etèrna. Y, lo pitjó de tot, fonch: que aquesta desgracia aplegá y ferí de plè, à tota sa rassa humana desde Adan, fins el derré hòmo que neixerá à n' el mon. Perque no hey ha remey: de farina negra, no pòt sortí pá blanch.

¡¡Oh trist estat de s' homo després del peccat!! Jò me figur veurèl que se mira, y no se pòt avení de lo que li passa; se torna mirá, y veu aquell hermos vestit de la séua inocència original, fèt bossins; mira el Cèl, y el veu tancat; mira la terra, y la veu plena de espines; mira més lluný, y veu tota la séua descendència assassinada; mira el terme de aquestes desgracies, y veu qu' ha d' esser la mòrt, y lo infèrn. ¡¡Oh, estat el més trist y desesperat!!

Comensa à caminá la trista y desdixada humanitat, fóra del Paradís còm una barca sense timó; còm un viatgé qu' ha perdut es camí; y apenes dades unes pòques passes, se topa amb un horrible precipici. ¡¡Un fratricidi!! en sa persona de *Abel* li amarga es cò; y demunt aquell cadávre fret, comensa à fersè carrech de lo qu' es la mòrt, per ella desconeguda fins aquell día.

Passa envant la pòbre humanitat; y creix més 'en dolentíes, que'n persones; y arriba à tal punt la séua maldat, qu' un diluvi universal casi la borra per complet de la Terra. Sòls una familia se reguarda Deu per torná repoblá la Terra.

Surt aquesta familia de dins l' arca; y se torna poblá el mon. Però, si dolents havian estats els séus pares, més heu fóren ells; per totes parts no 's vèya més que confusió, y desordre; arribant à tal punt à alguns llòchs, els séus ecessos bárbaros, inmorals y anti-naturals, que el Deu de les justicies per mèdi d' un ndu diluvi de fòch los borra del mon.

¡¡Oh si mos fós possible à nòstros es veure es mòdo còm se trobava el mon,

pòchs añs abans de sa venguda de Cristo!! Veuriam que tota s' humanitat en massa, havia abandonat el vertadé camí. S' ideà del vertadé Deu, s' havia borra da de la Terra. Uns, adoravan animals; altres ses plantes; aquells, ses estrelles; aquells altres, els mateixos dimónis; sens que faltás qui adorava ses séues pròpies passions y els séus mateixos vicis, representats per alguns simulacres. Els costums més inhumans; sa tiranía més despòtica y bárbara; els vicis més inmorals y repugnants; units à una ceguedat espantosa, y à un fanatisme sens igual, era es patrimoni de s' humanitat. De aquí, aquelles guèrres cruèls; aquells sacrificis humans; aquells divertiments dins els *anfiteatros*. D' aquí, aquella degradació repugnant de sa dòna, mirantlè, no còm à compañera, sinó còm un trasto qualsevòl, que quant véy, se deixa abandonat. D' aquí, aquelles *orgias* infernals; aquelles borratxeres; aquells ecessos que sa rahó condena; y es temó de ofendre sa sana moral, atura sa ploma perque no los escriga.

D' aquest mòdo estava tot el mon, abans de que la llum de la Redenció, hagnés brillat dins ella. Sòls un petit pòble; es pòble Judío, conservava s' ideà del vertadé Déu; però tant confusa, per la major part d' ells, que casi, casi, pareixian gentils.

Y, ¡¡amb quina veu més llastimosa no clamavan sens cessár, aquells pòchs que se conservavan amb so coneixement clá y llampant del Deu de les misericòrdies!!

Vengué la plenitud del temps; y el Hòmo-Deu, visita la Terra. Enseña una doctrina, tan nòva còm sublim; tan santa, còm capás de fé sa felicitad universal. Espargeix aquest bòn llauradó, sa llevó del Sant Evangèli; cerca alguns missatges que li ajudin à escamparlè per tot el mon. Perque es séus fruyts fossen segús y abundants, la réga amb sa séua sanch. Se planta sa creu demunt el *Gòlgota* y aquest Deu de caritat y de llibertat, perdona à s' homo; y lo allibera de sa tiranía infernal; y després mòr en ella fèt víctima de pro-

piassió per la humanitat. De dins son còr tot caritat, surt la Santa Iglesia; y la fa depositaria y guardiana faèl d'els séus dons; de les séues gracies; d'els séus mèrits; d'els fruyts de la séua Redenció, y li encarrega sa salvació del mon.

Comensa à brillá la Santa Iglesia; y amb ella els fruyts de la Santa Creu. Tant còm aquesta avansa, se va retirant sa tenebrosa gentilitat; lo mateix que se retira sa hòyra à sa venguda del rey d'els astres. Bé es veritat qu' aquesta boyrada de sa gentilitat, retirada tant à pesar séu, se conjunta y forma amb sa influència y calor infernal, un terrible nigúl; y descarrega demunt el cristianisme la tempestat més horrorosa, y el mòstre de la persecució més atròs, pareix que vòl acabá amb ella. Però, ¡¡oh!! resultats admirables d'els fruyts de la Creu, ells donan fòrsa à vint millons de màrtirs per despreciá sa séua vida y derramá sa séua sanch. Y aquest mòstre horrorós, queda aufegat dins ella; y aquests *héroes* admirables, son els testimoniés més cèrts é incontestables de sa divinitat del cristianisme; y una pròva evident de la séua indestructible permanència y perseverancia final.

Perduts els resultats qu'esperava lo infèrn d'aquest terrible combat, brillan més fòrt y amb una claró tan gran els fruyts de la Creu, que tota la cara de la Terra se renòva completament; y à n' es barbarisme més estúpít, se succeheix sa civilisació més regeneradora. Y sa cultura, ses bones costums, sa dignitat de s' homo, se deixan torná veure en tot el séu esplendor.

S' homo tan bárbaro é inhumá antes de la Redenció, el vèuen qu' à la sombra d'aquest arbre preciós, y confortat p' els fruyts admirables de la Creu, perdóna els séus inimichs; funda hospitals; se compateix del dèbil; vesteix el desnùbu; dona de beure al qui té sèt; assacia al afamagat; allibera al cautiú; y se fá una imatge perfecta d'aquell Deu que tot es caritat.

Fruyts admirables de la Creu, son aquests homos sublims; qu' apartats del mon y retirats à un desèrt, tot es séu quefé, es: torná sa séua ànima à Deu tan pura y càndida còm la rebèren de la séua má Divina. Fruyts admirables de la Creu, aquests angels de caritat que vòlen fins à sa desgracia; sense que sia capás de ferlòs torná arrera ses llagues més asqueroses y repugnants; essent es consòl del trist; la salut del malalt; es sostén del anciano; sa pau del moribundo, y es paño de llagrimas de los difunts. Fruyts de la Creu, son aquests querubins; aquestes relligioses *enclaustrades*, puis sa séua vida, es una pròva que fa veure lo que pòt una dèbil criatura, inspirada per l' amor del séu Deu, y les séues òbres son agradables à Deu; admirades d'els homos, é incomprendibles à lo infèrn. Fruyts admira-

bles de la Creu, son el valor d'aquests hòmos intrèpits, que sense esperá més recompensa que 'l martiri, s' en ván à tèrres molt enfora abandonant sos pares, la séua pátria y totes les séues comoditats; just p' el fi nòble y caritatiu de arrancá à alguns d'els séus germans, de l' ignorancia y de la mòrt etèrna.

Però encara arriban un pòch més lluný aquests fruyts admirables. Es progrés en tots aquests adelants materials de vapor, electricitat, y tot lo demés. ¿Ahont serian avuy, si un día no haguessim estats il·luminats per aquestes estrelles brillants d'els fruyts de la Creu? Mirau aquests reconcs ahont dormen encara amb so terrible sò del barbarisme, y ells mateixos vos ho dirán.

¿Qui va aturá s' invasió d'els bárbaros del Nòrt, quant lo mateix qu' un esbart de llagostes s' en anavan à tirá sobre l' Euròpa per desolarlè? els fruyts de la Creu. ¿Qui va sepultá es furor de la mitja lluna quant plèns d' arrogancia els *secuaces* de *Mahoma* se creyan acabá en tota la regió del Occident? qu' heu diga el golf de *Lepanto* y qu' heu diga sa mateixa història.

Acabám diguent: que tot quant som, tot quant tenim, tot quant esperám, tot, heu devèm à Jesucrist, à sa séua venguda, Mòrt y Passió; perque d'aquí, neixqueren els preciosos fruyts de la Creu qu' han regenerat el mon.

MESTRE GRINOS.

Los sombres de la nit eran vengudes
Y omplían de tenebres tot lo mon;
A n' el Cèl ses estrelles no hi brillavan
Y era enfosquida y triste sa claror.

No's vèyan les flamades de les sitges,
Ni del mussòl s' oíia lo cant fosch,
Ni's sentían los bèls de les ovelles,
Ni 'l fabiòl alegre del pastor.

La vida parexia que faltava,
Y del treball y afanyés l' animació:
Era el Divèndres Sant... y aquest trist día
Que Jesucrist es mòrt, també es mòrt tot.

MESTRE ESCRIVIU.

LOS SÈT DOLORS DE MARÍA.

Pòchs dies després de nat,
Aquell hermós infantó;
El mirám amb gran doló,
Per nòltros circunciató.

Vèren per un rey dolent,
L' innocència perseguida;
Fogint per guardá la vida
A Jesús. ¡¡Quin sentiment!!

Quins tres dies de doló
Que passareu; ¡¡Oh María!!
Sens la dolsa compaña,
D' aquell ninet Salvadó.

« Vos demán la bendició
Mare per aná à morí. »
(Axò, de Cristo heu sentí,
María.) ¡¡Oh quin doló!!

Al carré de la Amargura,
¡¡Oh quin pas tan dolorós!!
Enquantre son fill hermós,
Sens tení d' homo figura.

A la montaña arribá
El Divino Salvadó;
Y à dins un mar de doló
María el veu espirá.

¡¡Veure una Mare que abraça
El séu Fill mòrt y llagat,
Es un suplici acabat
Tan cruèl que despedassa!!

MESTRE GRINOS.

DISSAPTE SANT.

En temps primé tal dia còm avuy tots els músichs de taverna en sentí campanes espolsavan ses guitèrres després d' haverlès tengudes mudes per espay de coranta dies, y els pianos tornavan à essè instruments melodiosos després d' havè servit de taula tota sa Corema. Ara quant arriba el Dissapte Sant ja están destrempats de tant de soná.

En temps primé els carros y cotxos y galères y tartanes feyan dos dies de festa colenda y ses séus ròdes no atropellavan ningú ni feyan rendu fins que se cantás Glòria. Ara à totes hòres passa per dins la Ciutat de Palma el carro triunfal de sa modèrna civilisació.

En temps primé tal dia còm avuy cremavan ses Júdees qu' havian estades penjades per dins molts de carrés de Ciutat. Ara els Júdees se passetjan p' es carré ben vestits y ben mirats sense que ningú los crem.

En temps primé en tocá campanes tothòm se rentava sa cara y resava un Crèdo. Ara ses cares duen polvos ó vernís y no pòden rentarlès perque les trobarían més lletges que sa d' un condemnat.

En temps primé tothòm feya panades per doná à n' els amichs, parents y benefactors. Avuy à tots aquests los donan *pennades* tant si es Pasco còm si no heu és.

¡Oh! ¡Y de quina manera mudan ses còses amb so temps!

N' OT NET.

EL MIÑONET JESUS

PERDUT Y TROBAT DINS EL TEMPLE.

~~~~~

El Bòn-Jesuset, infant
Qu' edat de dotze anys contava;
En tot, en tot demostrava
Ser de la Lley observant.

Vengué de Pascua la festa:
Totes les gents se movían,
Qu' els Jodios no tenían
Festa més gròssa qu' aquesta.

A la gran Jerusalem
Corrián apresurats,
De les viles y ciutats
Y fins y tot de Betlèm.

Pares, infants, nins y véys
Amb gran fervor s' en pujavan,
Y dins lo Sant Temple entravan
Per complir les séues lleys.

Després les gracies donavan
A lo gran Deu de bondat,
Y plens de felicitat
A ca-séua s' en tornavan.

Los sants Jusèp y María
Amb lo miñonet Jesús
Féren lo qu' estava en ús
Y que sa lley esigia.

Y quant del Temple baixavan
Els dos estimats esposos
Observaren ansiosos
Que sense Jesús anavan.

Jusèp estava confiat
Que 'l Divino Miñonet
Amb sa Mare de brasset
Aniria acompanyat.

Y creya la séua Mare,
Amb tota seguretat,
Que lo séu Fill estimat
Acompanyava á son pare.

Els dos consortes ploravan
Plens de pena y de dolor,
Puis la prenda del séu cor
Perduda consideravan.

Tres dies dins el camí
Passaren, y à moltes gents
Preguntaren diligents
Si l' haurían vist vení.

No poguent averiguar
Per hont pára el seu tresor
Lo tercer día amb tristor
Tornan en el Temple entrar.

Y allà 'l tròban disputant
Amb tots los docters més véys,
Y de les antigues lleys
Els mistèris esplicant.

Y era tal lo gran fervor
De les respòstes que dava
Qu' à aquells savis admirava
Veure'l consumat doctor.

Allà vèuen lo amat Fill
De María els dolços ulls
Y de llágrimes remulls
Esclama amb vèu molt humill:

—¿Perque eus heu portat axí;
Oh Fill méu dols, estimat,
De nòltros tan separat?—
Y el Bòn-Jesús li va dí:

—¿Que no sabeu, bona Mare,
Qu' he de fer la voluntat
D' Aquell qu' aquí m' ha enviat
Qu' es d' el Cèl mon Etern Pare?

Tornantsé los dos Esposos
Baixaren à Nazareth,
Amb Jesús son miñonet,
Y allà visqueren ditxosos.

Y diu s' Evangèli sant
Que lo Bòn-Jesús creixía
En molta sabiduría
De tots los hòmos devant.

—
Sumisió y obediència
Mos ensena el Fill de Deu,
Practicaulès si voleu
Tenir el Cèl per herència.

P. G. F.

XEREMIADES.

Vamos qu' enguañy no hey pòt havé
grans queixes en sa processó d' es Di-
jòus Sant. Va essé lluhida y bona, en-
cara que qualque caperutxa... no rès...
axò es mal véy.

Una còsa estrañárem y va essé sentí
campanes dins sa processó. ¡Campanes,
quant el Bòn-Jesús es mòrt!

Haguessen duyt matraques, y no cam-
panes.

Sempre hem de fé qualque pífia.

També hem reparat que fa uns quants
anys que 'l Sant-Cristo de la Sanch du sa
túnica morada, quant tot es tèrn de sa
processó es nègre y ben nègre, còm li
correspòn.

Y no es perque no 'n tenga una de tú-
nica nègre ben preciosa, ben brodada, y
ben antiga.

* *

Quant tapan un carré amb un bastó
dret à un cap, y deixan s' altre destapat,
se converteix amb una gabia enganadora
p' els carreters.

Y si aquest carré es estret y llarch
qu' hajem de torná enrera reculant,
s' engañy es més gròs.

Ydó axò es lo qu' está passant ara,
vint vegades cada día, à n' es carré des
Molinés.

Si 'n voleu sentí de gruxades y apren-
dre tot es Diccioniari de ses flastomies;
mudaúvoshí.

* *

Notícies de la Cort y d' altres punts

que convé que tenga present es nòstro
Excelentíssim Ajuntament.

Primera: Qu' un Retgidó d' allá, que
corre amb axò de carruatges públichs ó
de llogué n' ha fét retirá 40, perque no
eran de servici.

Segona: Qu' ha fét posá una gorra à
n' els séus conductós ahont dú apuntat
amb cifres gròsses es número d' es car-
ruatge que mèna.

Tercera: Que s' Ajuntament de Ma-
drit enguañy ha aumentat sa assignació
que dona cada any per fé ses proces-
sions de Setmana Santa, desitjós de que
se fassan amb més solemnitat.

Quarta: Que à causa del petróleo que
hey havia enmagatsemat dins una po-
blació hey ha hagut un incendi tan gròs
qu' han quedades destruhides moltes
cases.

Quinta..... Y no dich rès més perque
«à bòn entenedós pòques paraules.»

* *

Per qualque vila gran de dins Mallor-
ca hey ha tan pòch cuydado y gust amb
axò de fatxades, qu' aquelles que fins
ara han estades regulás les irregularis-
san amb nòves ubertures que no guar-
dan cap mica d' armonia.

Axí heu hem vist fé aquesta presens
setmana. Convé qu' els Batles pagesot
s' hi miriu un pòch en s' ornato públich
y no fassan truchs y baldufes.

* *

Un mallorquí y un anglès tenían con-
vèrsa, y ella dá llòch à que el de fóra
Mallorca amollás lo siguent:

—*A mí, mocho, me gustar l' Espania,
y el paisaco de Mailorca; bonito cielo!
muy pintoresca campana; buenos gentes..
no haber gran gobernamenta, y haber
bastante poca policia de civilisamienta:
pero en cambio haber mucho malo empe-
drado, iyo he sido perdido dentro mucho
claro barro!*

—¡Homo! tot axò se compondrá à
pòch à pòch, una còsa derrera s' altre...

—¡Oh! *V. siempre hablar de compo-
ner, pero no poner nunca el componi-
mienta!*

* *

A n' es Mercat han fét un kiosko nou.
Pareix qu' aquesta vegada tractan de fé
una còsa que sia més *passante* que ses
altres introduhinthí cert gust que diu ja
qualque còsa à n' es qui passa. En nòm
de Deu. A pòch à pòch anirèm lluañy.

* *

¿Ja deuen havé agafat aquell jove amb
carà de Unis, qu' anava de casa en casa
suposantsé enviat p' es Recló ó per sa-
cerdòts respetables captant p' el Còr de
Jesús, y deixant papés protestants? No
heu creym. Si hagnés cercat altre còsa
li haurían estat més alèrta.

—*—

¡ALELUYA!

(EL DIA DE PASCO.)

¡Qu' alegre es venguda l' auba!
 ¡Que xalest ha eixit el Sòl!
 ¡Qu' alegres los aucells cantan
 Omplint mos sentits de goig!

¡Que riallera està Natura
 Engalanada de fìdres
 Vestint mantell d' esmeralda
 Brufada d' argent y d' òr!

Ja sent repicar campanes;
 L' altar ja no porta dòl,
 Les armoníes del òrga
 Les naus del Temple comòu.

Es que aquesta nit passada
 Jesús, vertader Deu-Hòm,
 Ha tornat entre nosaltres
 Per darmós pau y consòl.

¡Resurrexit! ¡Aleluya!
 Cantèm ensalsant el Nòm
 Del Fill de Deu, qu' ha rompudes
 Ses cadenes de la mòrt.

Jesús mos dona la vida:
 Puy d' ofendrèl ja n' hi ha pròu
 Resussitèm a la gràcia
 Y per sempre siguèm bòn.

No permeteu, Jesús mèu,
 Que més vos ofenga jò,
 Ni que 'l mon y les criatures
 Vos ròbin part del mèu còr!

UNA SEUVATGINA

COVERBOS.

Un'borratxo se barayá un día amb un
 veynat séu, y li féu tant de mal, qu' heu
 passaren a n' es Tribunal.

Quant es Jutge preguntá a n' es bor-
 ratxo quin ofici tenia, respongué:

«Cazador de monas.»

Es Jutge no comprenia es cas, fins
 qu' un que 'l coneixia, li digué, que
 cada diumenge n' agafava una ben gròs-
 sa y ben abeurada d' aygordent.

**

Un señò que tenia sa séua señora
 molt barbuda, tenia també un pagès
 d' una possessió molt torpe. Un día quant
 li duya sa tèrsa de Pasco s' en entrá dins
 es cuarto y còm estavan plegats señò y
 señora, amb una cara de suro, digué:

—Bòn dia tengan: ¿Qui de vòltros dos
 es es señò?

**

PENSAMENTS.

S' únich secret que saben guardá ses
 dònes, es el de sa séua edat.

Val més que te pujin els colors de sa
 cara, cent escalons, que no que t' en
 devallin un.

Si veus una señora que dú es cap em-
 polvat, sovint, digué qu' es per dissi-
 mularsè es cabeyes blanchs que té.

Si sents qu' una atlòta de quinze añs
 diu que no li agradan es teatros ni ses
 reunions, no heu cregues, será que ten-
 drá ó malaltía ó malcriadesa.

*

**

A DONA ***

Señora molt bella y maca:
 Prench sa ploma per dirli
 Que s' amó qu' ha fet senti
 Dins es mèu còr, no s' aplaca.

Voldria tení valor
 Per declarar sa passió
 Que vostè d' es séu balcò
 Fa senti a son servidor

Y si es que jò li agrat
 Y me pòsa un pòch d' amó
 Estich cèrt qu' es inferió
 A n' es qui jò li he posat.

Sens més de particulá
 En tot' hòra, en tot instant,
 Dispònga d' un ignorant
 En lo que vulga maná.

PP. DALIA.

A CAN RUBIROLA

CARRÉ D' ODON-COLOM 54 Y SET CANTONS N 05.

S' hi vénen y compònen:

Rellòtges de tota casta,
 Cronómetros assegurats,
 Fonógrafos,
 Màquines de cosí (sistema Kayser.)
 Y altres objèctes de maquinaria.

Tot, hò y barat. ¿No heu creys? Provauhó,
 que no vos n' anireu apenadits a Roma, sino
 que tendreu ganes de tornarhí.

TARGETES DE VISITA

a n' es quinze minuts y a n' es prèus sigüents:

100 targetes blanques ó colós. . . 6 rs.

100 targetes endolades: . . . . . 10 rs.

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,
 CADENA, 41.

Qualsevòl que vulga comprá un ò més toms
 de L' IGNORÀNCIA d' els tres que ja están publi-
 cats pòt passá pe s' Administració a Can Rotger
 Cadena de Cort. Tenda núm. 41.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH—Valldemosa té sa casa de la Beata
 SEMBLANSES.—1. En qu' hey ha font.
 2. En qu' hey ha cotxos.
 3. En que té campana
 4. En que té xemeneya.

XARADA.....—Ca-la-Ma-jó.
 FUGA:—Necessaria es sa fé a sa vida humana
 y no hey ha vida comparable a sa cristiana.
 ENDEVINAYA.—Una ròsa.

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan ses Iglesias en sa Set-
mana Santa a ses mònges?
2. ¿Y es Dijòus Sant a un Betlèm?
3. ¿Y es Divèndres Sant a n' es dia de Nadal?
4. ¿Y l' ofici de Tenebres a un pòbre que capta?

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides
 diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
 lo que tènem tots els diaris; sa 2.ª; lo que sap
 L' IGNORÀNCIA; sa 3.ª; mitx nòm de dòna; sa 4.ª;
 un comestible; sa 5.ª; sa coua d' un capellé; y sa
 6.ª; una lletra casada amb una germana séua.

PREGUNTA.

¿Qual es aquella Santa que n' fan fésta a ses
 Iglesias, y no está ni estará jamay a n' el Cel?

CAVILACIÓ.

DONI CERE

Compòndre amb aquestes lletres lo que ha fet
 més bé a s' humanitat.

FUGA DE VOCALS.

S.m. d.l.s.pr.c.pt.s.s.d.ctr.n.
 y v.r.s.q.s.m.r.s.ll.y.d.v.n.

ENDEVINAYA.

A devall tèrra amagada
 Un grapat d' añs vaitx está,
 Puis de llavònses ensá
 Som de molts agraciada.

Per tota sa colecció
 MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

12 ABRIL DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.